

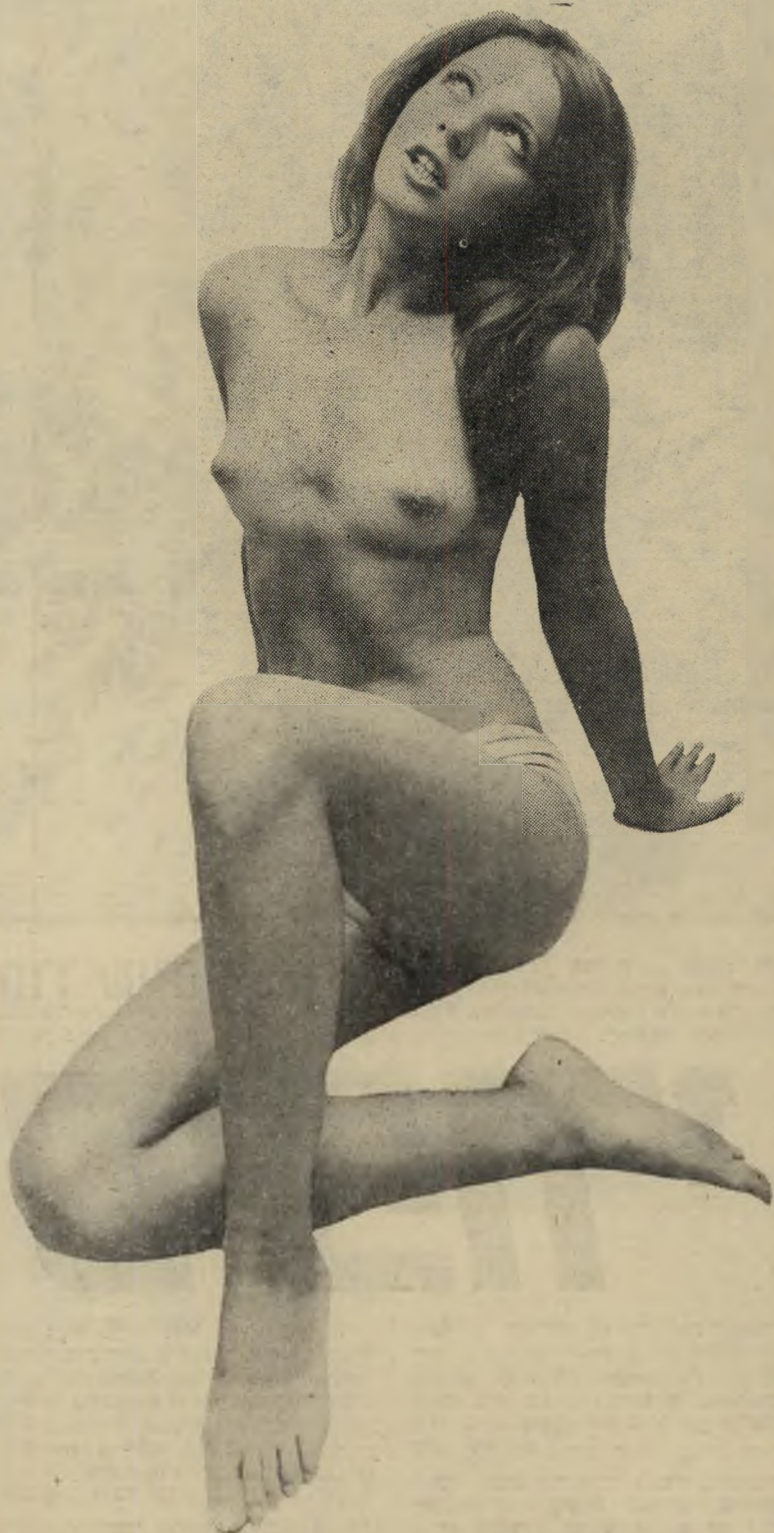
אשתו של דויד אבידן

מספרת מדוע נפרדה

מבעלה - אחרי שנה

„לא היו לי

די גברים!“

מאת לילי אבידן

במדינה

(המשך מעמוד 15)

למי מותר לדבר? תוך כדי המתנה, סיפר אלמוגי על כמה חוויות משותפות של שני האנשים, השונים כל-כך זה מזה. גם בנאהרון וגם אלמוגי היו שבויי-מלחמה אצל הנאצים, אחרי שהתגייסו ל-צבא הבריטי. בנאהרון היה קצין, ונמצא במחנה של קצינים בריטיים שבויים. אלי-מוגי, שהיה רק סמל, נבחר על-ידי ה-שבויים היהודיים מארץ-ישראל כמפקדם. בתפקיד זה כיהן אלמוגי במשך ארבע שנים, כשהוא נוסע ממחנה למחנה, תחת ליווי חיילי אמ"ן הגרמני ("אבוור"). היחס היה הומאני, ובאחד המיכרים שיחד אלמוגי את הגרמנים, "למכור" לו את הזכות ל-האכיל 500 אסירים יהודיים. "כשראיתי את הסרט הגשר על נהר קווי, זה הזכיר לי את הכל".

כששחררו השניים, הם הוזמנו למסיבה, יחד עם שבויים משוחררים אחרים. אלמוגי היה אחרי ניתוח, ואסור היה לו לדבר. בנאהרון, בתור הקצין הגבוה ביותר, הוזמן לשאת את דבריו. הוא אמר: "רק לאדם

חשור הרוש

„אני יתום, אדוני השופט“

חשור חזי

„כל שוד — עוצרים אותי“

אחד מגיעה הזכות לדבר כאן, וזה אלמוגי. לא אדבר במקומו. אלמוגי קם, דיבר שלוש שעות.

הפעם היה המצב הפוך. אלמוגי חיכה לנאומו של בנאהרון. אם דאג בסתר, יכול היה להירגע. בנאהרון הגן על החוק.

פגעים

שלושת המוסקטרים —

הצגה חוזרת

מה עושה משטרת ישראל, כאשר שולח שוודים רעולייסונים פורצים למלטשת יהלומים ברחוב תובל 26 ברמת-גן, שול-

פים עוזים, מנקים את הכספת מיהלומים בשווי 200 אלף דולר — כמעט מליון ל"י — ונעלמים לתוך הבוקר הרענן כאילו בלעתם האדמה?

קשה היה, השבוע, להימנע מהמסקנה העגומה, שלמשטרה ישנה כבר שיגרה מתורגלת היטב למצב זה: היא נחפזת לשלושת החשודים הנצחיים שלה, מביאה אותם בפני שופט, ומושיבה אותם לכמה שמשאר השופט. או, מתחילים לחפש את רי השודדים.

הוכחות — אין. „אנחנו חייבים לעי צור מישור“, הגיב השבוע המפקח יגאל אנקורי מהמדור המרכזי, בפתח אולם המ-עצרים, כאשר הביא את שלושת חשודי הקבע של משטרת תל-אביב להארכת מעצר.

„האם יש למשטרה הוכחה שהחשודים השתתפו בשוד המליון?“

„לא“, אישר אנקורי. „אין שום הוכחות. אולם יש בידנו מידע סודי הקושר אותם לשוד.“

„האם אינך סבור כי ייגרם למשטרה נזק, אם, אחרי 15 ימי המעצר שלהם, תשחרר המשטרה את החשודים מחוסר הוכחות — כפי ששחררה אותם כבר בעבר פעמים רבות?“

„אינני סבור שייגרם נזק“, השיב אנ-קורי. „אנחנו צריכים תמיד לבצע מעצר רים במקרים חמורים כאלה.“

”כל שוד — עוצרים אותי“. ללא ספק, השאלה היא רק, אם מעצרים אלה נועדו להרגעת דעת-הקהל ולהוכחה על פעילות כלשהי מצד המשטרה — או על תוצאות של חקירה שנועדה לגלות באמת את החשודים.

לקחי העבר מצביעים, למרבית הצער,

חשור אחרוני

„פוגעים בטסקי עם הממשלה“

על האפשרות הראשונה. שלושת החשודים — רחמים הרוש, יהודה חזי ורחמים אחי-רונן — הפכו לשלושה מוסקטרים מוכרים בבית-המשפט בתל-אביב. לאחר כמעט כל שוד רציני, הם נעצרים כחשודים — ומשחררים לאחר מכן.

זה בדיוק מה שקורה גם הפעם, טענו השלושה בפני השופט. הרוש, צעיר רמתי גני המתאר עצמו כמגדל עופות, חזי, דמות מוכרת למשטרה, ואחרוני, סוחר בשר במקצועו, הכחישו כל קשר לשוד, ביטלו את המידע הסודי הנמצא לטענת המשטרה בידה. טענו כי הפיכתם לש-לושת חשודי-הקבע של איזור תל-אביב והמרכז פוגעת בעסקיהם. „אני עומד לחי תום על עיסקתי-בשר גדולה עם משרדים ממשלתיים“, טען אחרוני, „והמעצר יגרום לי נזק רב“. „אם יעצרו אותי לשבועיים, ימותו כל העופות שלי“, החרה אחריו הרוש. „החלפתי כבר ארבע דירות בגלל המשטרה“, קבל חזי. „כל שוד שמתבצע בעיר הזאת — עוצרים אותי.“

יתום מסכן. האם השלושה הינם אש-פי הפשע, שלמרות חשדותיה אין המש-טרה מצליחה להעלות הוכחות נגדם — או שלוש שיות תמימות, שהמשטרה יורדת לחייהם על לא עוול בכפם? כך או כך, נראה שהשלושה למדו לחיות עם עובדות החיים המרות. הפליט הרוש בפרצוף פוקר, בטענו בפני השופט נגד הארכת מעצרו: „אני יתום, ואין מי שידאג לי.“